

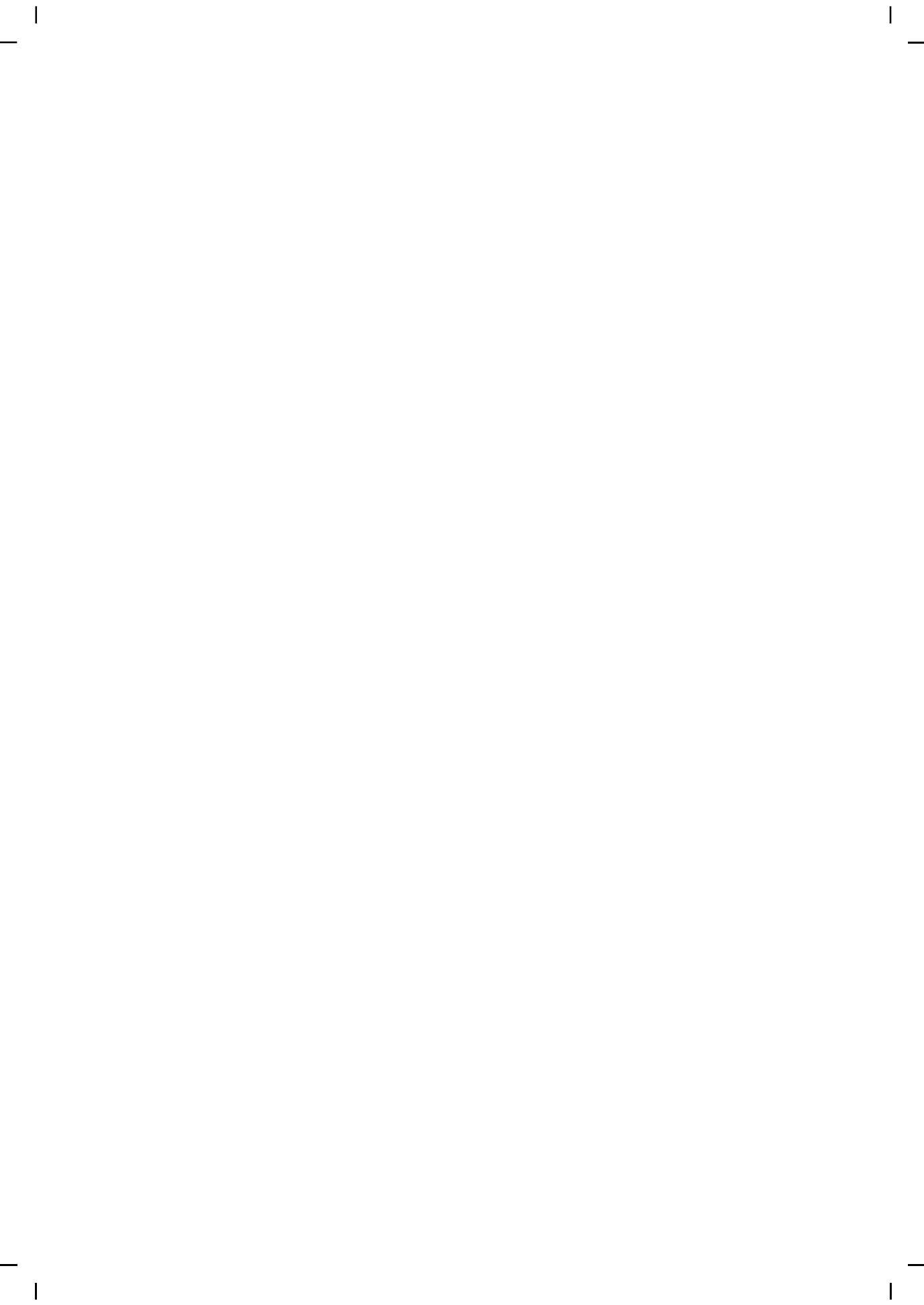
OSOBNÍ ZIN O GENDERKÁCH

DE

GENERIBUS

CIS, TRANS A VŠE
OSTATNÍ

**BINARY =
BULLSHIT**

OBSAH

ÚVODNÍK - o tom proč zin vznikl - Luz	5
NO FAULT WITH ME - o tělesnosti a přírodě - Jolly	8
PROŽITEK OBOJÍHO - o genderu a spiritualitě - O.T.K	13
TADY A TEHDY - Nikolas Kaňů	16
BLUDIČKA - o svědectví radosti - Luz	18
NEUTRINOS - o proměnlivosti a fuzzy světě - Frede Calo	19
BAD AT BEING A BOY - o autenticitě - Robin Blažke	27
FEMME ON T - o nelinearitě - Elias	31
5 litrů TABASCA - o přetékajícím genderu - Wheatley Slezák	34
AUTOPORTRÉT - anonym	37
ANI RYBA ANI RAK - t.felix r.	38
DUAL - elias	40
HANDSOME CEPHALOPOD - hanele	41
MOŽNOSTI - o hledání - Jarda Michl	44
MÁTE GENDER? A MŮŽU HO VIDĚT? - koláž odpovědí, různí autoři	42
TA OCEL VE MNĚ - bari	48
AUTOFIKCE - kino peklo	50
PEŤA JE ŠŤASTNÁ A SPOKO - o rozhovoru pro Blesk - Petří M.	52
NABÍDNOUT PŘESAHA - o vyprávění - Marek Torčík	54
DENÍKY - o kartografii cesty k sobě - Aster Švandová	57
BLŮTBRUDER - o klukovství co neproběhlo - Luz	60
10 DKG GENDERU - o nalézání - Teri	64
DALEKÁ CESTA - o rodičovství a sebepřijetí - Adam Gabriel Šimek	66
YSHRABG ISHBABS - o MCR a dospívání - Iva	68
KDYŽ VEDLE SEBE STOJÍME - o naději - Petya Stach	70
ZDROJE	74

impulzů ke vzniku tohoto zinu bylo několik:

1) kniha *Before We Were Trans* (Kit Heyam), která se zamýšlí nad historií genderové nekonformity a lidí kteří různými způsoby překačovali hraice toho, o čem většina společnosti smýšlí jako o dvou nepropustných kategoriích, ženách z marsu a mužích z venuše, ať už jejich prožitky byly strastiplnou cestou do druhé krabičky, výpravou do neznáma nebo krátkou procházkou a mluví o nich s respektem a láskou, která z knihy přímo číší.

2) mé vlastní zkoumání genderu, kdy jsem chodil a ptal se trans i cis kamarádstva – hele a jak ty víš že jsi co jsi? co to pro tebe znamená, jak to prožíváš? ve snaze najít nějaká slova nebo mapu pro porozumění své zkušenosti, zejména těm zamotaným částem o kterých nemluvily klinicko-psychologické texty, narativy binární tranzice weisse a spol. a populární kultura. šířka a záběr toho, co se mnou byli mnohdy i pouze známí lidé ochotni sdílet mě hodně zasáhlo. cítil jsem se, a stále cítím, že jsem mohl nahlédnout něco vzácného a intimního, i když věci o kterých mluvili nebyly pouze příjemné.

3) článek o dorchen richter, krajkářce původem z ryžovny v krušných horách, která byla první trans ženou jež podstoupila afirmativní operaci v institutu magnuse hirschfelda – dlouho se na základě absence informací předpokládalo, že ji vzhledem k politickému prostředí na začátku války stihl neblahý osud, ale díky zkoumání pečlivé historičky clary hartmann víme, že zemřela jako důchodkyně roku 1966, ve věku 74 let v bavorsku. o jejím obyčejném životě toho nevíme mnoho. kit heyam konstatuje ve své knize smutný fakt, že o kvír zkušenostech a životech se často dozvídáme z matrik, lékařské a soudní dokumentace – takže ačkoli o některých lidech můžeme vědět minimálně fakt jejich existence, to, jací byli a jak ji prožívali je nám skrz propast času nedostupné a dotknout se tak této historie mnohdy nelze. můžeme jen spekulovat a představovat si.

mít možnost podívat se na něčí obraz, text, deník, záznam, vtip – a poznat v tom kousek sebe a své zkušenosti – je něco neskutečně cenného, když má člověk pocit že je na celém světě nekonečně sám s klubkem divných pocitů v hrudi a bez jazyk, kterým o nich mluvit. tento zin je mozaika a kaleidoskop různých zkušeností – a ať už jste cis nebo trans, doufám, že se na střípky podíváte s respektem pro jejich jedinečnost, a třeba v některém zachytíte v odlesku kousek obrazu sebe.

LUZ

within the the breaking point of light we find and name our own saints
their miracle being that they were
ancestors and siblings and foreigners
their dead unknowability the last bastion of mysterium
their silence a call to lay down the master's tools
and walk in naked
bring violets and pansies in offering
and green carnations

to read about them like a prayer
to read them like a prayer, to reach
through the chasm of time and space
across thirty thousand years of dreaming
geological shifts and glacial valleys

i know not what spirits they invoked and who they loved
but each time i am believed
each time i am taken at my word
(each time i believe myself
each time i take myself at my word)
i imagine i know
how

v lomu světla nacházíme vlastní svatě
jejichž zázrakem je to že byli
patronát nás které nepotkali
jejich mrtvá nedotknutelnost
hradba mystéria
jejich mlčení výzva k odložení pánových nástrojů

vejít nahý
přinést fialky a macešky
a zelené karafiáty

číst o nich jako modlitba
skrže časoprostor
skrže třicet tisíc let snění
geologické posuny a ledovcová údolí

fanfáry, slavobrány když najdeš
poznámku pod čarou
(a neprojikuješ si trochu?)

nevím jaké duchy vzývali, čím oblékali svá těla
koho milovali
ale pokaždé když mi uvěříš
(ale pokaždé když si uvěřím)
myslím že aspoň trochu vím

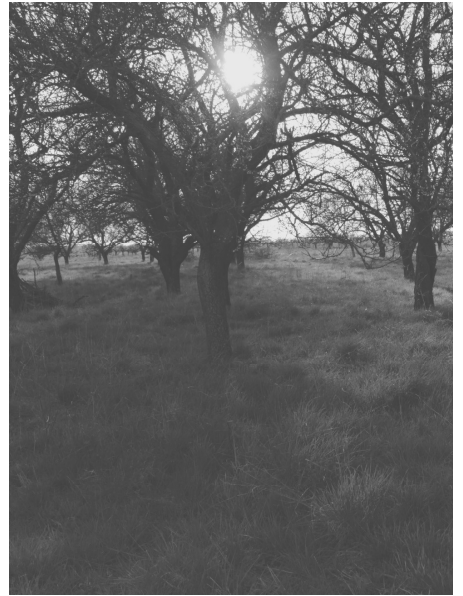
jak
7

NO

FAULT

WITH

ME

I laughed and rolled over on my back. The sky was crayon blue. I pretended I was lying on the white cotton clouds. The earth was damp against my back. The sun was hot and the breeze was cool. I felt happy. Nature held me close and seemed to find no fault with me.

LESLIE FEINBERG, STONE BUTCH BLUES

fawn season, květen 2022

vítání jara, březen 2024

cloudscapes, červenec 2024

Lidské tělo jako fotografický subjekt mě lákalo vždy; myslím si, že se v lidském těle skrývá ohromná studna krásy a inspirace. Pozitivní vztah k vlastnímu tělu jsem si vybudoval v náctiletí těsně před dospělostí a stále mě fascinuje, jak se mé tělo s léty mění.

Je to pro mě velmi sebe-utvrzující zkušenost, být si zároveň modelem a fotografem, tato dualita mě velmi baví a všeobecně mě duálnost či transgrese skrz striktně dichotomní identity pronásleduje snad ve všech sférách mého života. Nahota jako taková mi přijde jako nejpřirozenější lidský stav, a tím pádem mi dává největší smysl ji spojovat právě s přírodou.

Našel jsem si pro sebe v bytí nahý v přírodní krajině hluboký pocit správnosti. Samozřejmě je při každém mém focení stále přítomen neodbytný pocit tabu, či risku, ale vždy ho přebije právě pocit „takhle to má být,“ když odložím oblečení a nechám se celá dotýkat přírodou.

jolly

(on, ona, oni), 26, věčný amatér fotograf, profesionální múza, nadšenec pro chození bosky.

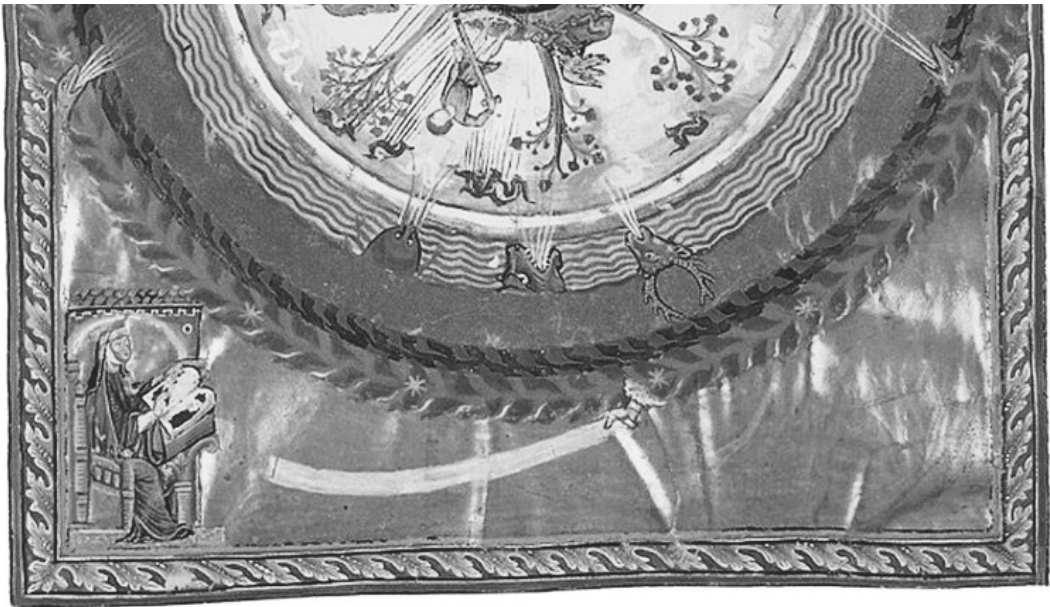

PROŽITEK OBOJÍHO

Jinak tedy gender a spiritualita... asi v tom bude trochu chaos, jak to budu psát jedno přes druhé, ale jak jsem nad tím teď přemýšlela, tak to docela chaotické bylo. Pro mě osobně je obojí věc velmi niterního prožívání, které se těžko dává do slov (a když už, tak lépe tomu slouží poezie než jakási faktická řeč). Prožitek z obojího mi dokáže navodit dost silnou euforii. Zrovna dnes, když jsem se jen mírně upravila do ženského (halenka, rty, trochu jiný účes) a "napojila" se na to, tak mi došlo, že ten prožitek mě vede k nějakému většímu soustředění na přítomnost a okolí – namísto touhy utíkat přes internet k nějakému special interestu.

A to je přeci i součást duchovnosti, nejvíce to asi známé z buddhismu, ale myslím, že i křesťanství s tím implicitně pracuje, nemůžeš milovat bližního svého, když mu nevěnuješ pozornost. Přemýšlela jsem, čím to u toho genderu je – jestli se cítím více sama sebou a pomáhá to tomu prožívání a vnímání, nebo jestli si kvůli rtěnce a halence přijdu zranitelná a tak mě to nutí dávat pozor. Asi jsem cítila obojí, ale nedokážu posoudit, co z toho bylo důležitější.

NEMŮŽEŠ MILOVAT BLIŽNÍHO SVÉHO, KDYŽ MU NEVĚNUJEŠ POZORNOST

Přijde mi hodně zajímavé spojení v té jisté transgresi - gender i duchovnost se společnost většinou snaží spoutat nějakými pravidly, sociálními normami, přitom to u takto niterní věci je nutně kontraproduktivní. A různí jurodiví, světcí, mystici, heretici jsou podobní queer lidem v tom, že ty normy ve své oblasti překračují. Je škoda, že to moc často nevidáme propojené v jednom člověku. Nejpravděpodobněji bychom to našli u súfiů. Pro mě osobně vrcholný zážitek tohoto propojení byl samozřejmě můj křest, kdy jsem byla připojena k církvi a zároveň obdržela ženské jméno. Jsem vděčná naší farářce, že to takto šlo udělat.

lidé knihy

Máme víru pouštních psů.
Sobě navzájem
jsme snad lidmi Knihy,
ale pro ctitele ohně a síly
budeme vždy za otroky
temných řádů z písečných dun.

A není pochyb, že podvolení se
bývá v našich věroukách
jednou z nejsladších kapitol,
jež vyšíváme zlatým písmem
do tkanin posvátných svazků.

Namítají nám někdy:
„Bůh není nad námi,
ale všude kolem nás!“.
Tolik jsme té výtce uvykli,
že Boží ruku nepoznáváme,
když skutečně přijde shora –

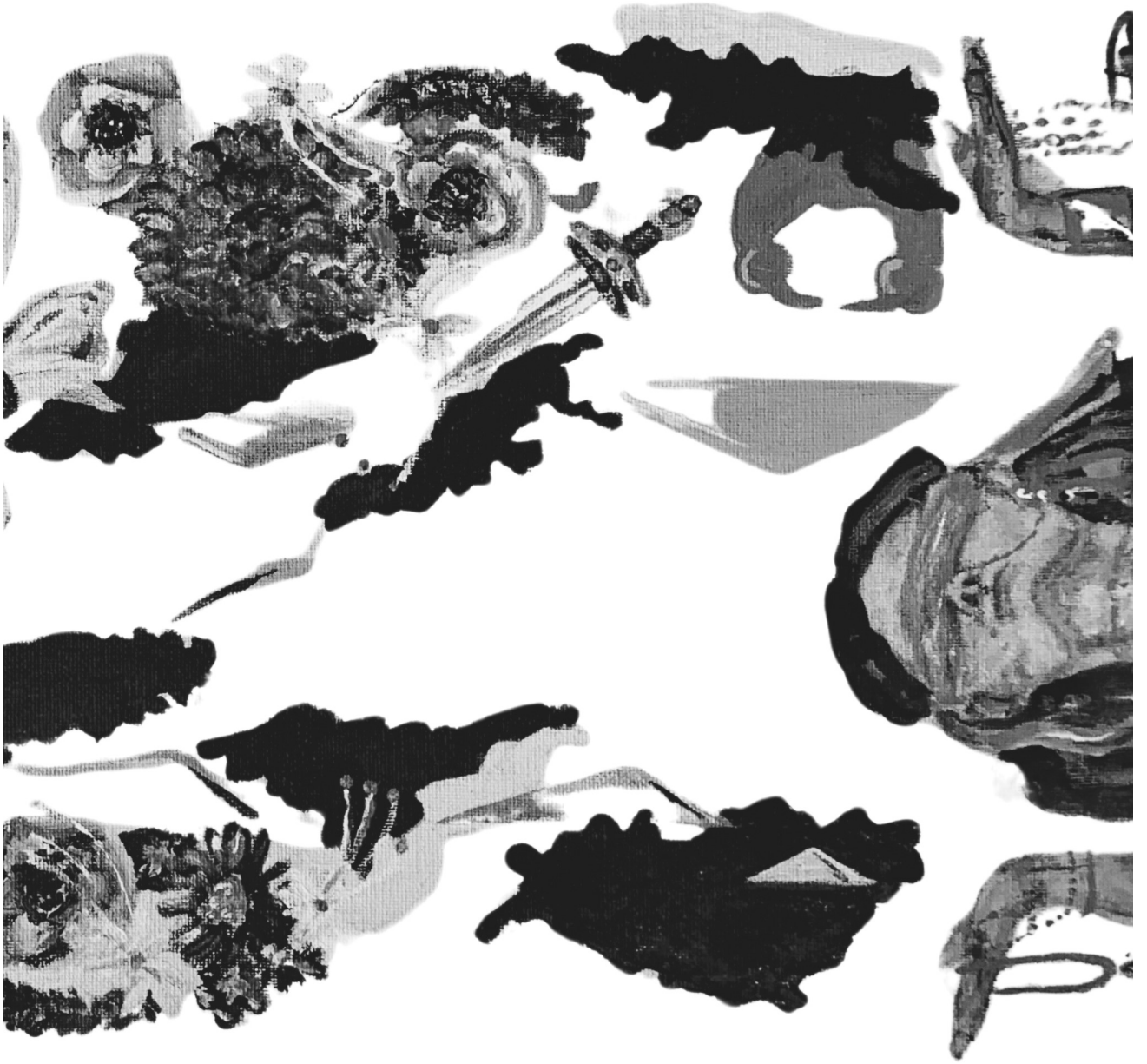
když zajistí svatební hostinu,
přivede svědky dosud neznámé,
krajkami zdobeným šatem podaruje,
hudbě jindy zatracené tleskne
a vyzve k tanci někoho z nás

coby mlčenlivou nevěstu
s otiskem pohanských rtů na závoji,
pod kterým skrývá tvář
jako prorok Mohamed
na svých nemnoha zpodobněních

vidět tě poprvé zatočit se v sukni
bílých šatů z třetí ruky, bludička z koupelny
křehko a zatažené závěsy
aby křivý pohled nezahladil radost co vykvetla v tvých očích
v hladině zrcadla jak
lekníny v lužánkách

NEU

TRINOS

Pontecorvo realized that if neutrinos had even very tiny masses, then they should be able to do something no other fundamental particles could: change their identities as they traveled. The neutrinos created in the Sun or by cosmic rays in the upper atmosphere come in three distinct types or „flavors“, electron muon and tau. However, [...] once a neutrino is created it will begin to morph from it's original flavor into a quantum mechanical mixture of all three. So, for instance, as an electron neutrino created in the Sun travels through space, it starts to evolve into a mixed state that includes a certain amount of muon and tau flavor. It's a bit like picking up a tube of vanilla ice cream at the store but getting home to find that it's spontaneously turned into Neapolitan.*

*For the ice cream nonexpert that's a mixture of vanilla, chocolate and strawberry (Cliff, 2024).

SO WHAT IS IT?

touching layer of fat above my hip hit by shockwave
years of hunger palm of my hand changing in size five
times a day
that's it.
boxers and lipsticks
that's it.
i'm on top of you painting circles on your lap
that's it.
neutrino swirl
that's it.
gathering of cues and shattered pieces solving the
riddle mind-twisting
that's it.
overexercising
that's it.
confusion doubt self-hate pressure and suppression
transformation discovery truth feeling my own skin
that's it.
hello and goodbye, that's it.

**CONTRADICTION IS
NOT A CONTRADICTION**

AND IS IT EVEN?

contradiction is not a contradiction.

You are made from just three – electrons and two types of quarks [...] held together by handy quantum mechanical forces that stop all your bits from falling off. (Cliff, 2024).

i'm just zipping through space and space is zipping
through me
i do zip i leave my body i come back i don't understand it
i love it i care i don't
(and i can rumble endlessly about my wish to be a crystallic
pyramid of light
rather than this heavy, stuck, tight matter)
but you know what
i'm trying to settle in it, for this turn
(and yet – i cry in your arms over unspeakable instability
of everything)

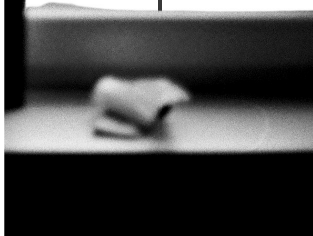
I'VE GOT A FEELING

od mala jsem si představoval sebe

seděl jsem v křesle a představoval si
jaké to asi bylo plavat v matčině břiše
když se do obrazu vloudily něčí ruce
popadly břicho
a nesmiřitelným pohybem
ho roztočily dokola

od mala si představuju si sebe když jdu spát
na víčkách očí pozoruju tvory
z materiálů pro které na zemi není slovo
snad plechová prasata
divočejší než Bosch a Fimfárum
dohromady

od mala jsem si představoval sebe
jako matku dvou dětí

prsty se mi vplétají do krajin které neznám
myslím si že někde začínám někde končím
a pořád dokola jak nechápavé dítě
objevuju že to je sice pravda
ale že někde je úplně jinde

ocelová spojení jsou přerušena
pronásledující hlasy prý nikdy nebyly
připadám si jako bych byl upleten z ničeho
až je to směšné
jaký omyl

cítím neexistenci
zpráva o zářícím stromu
musí projít přes její kontrolu
doručí se nějak divně
asi pozpátku

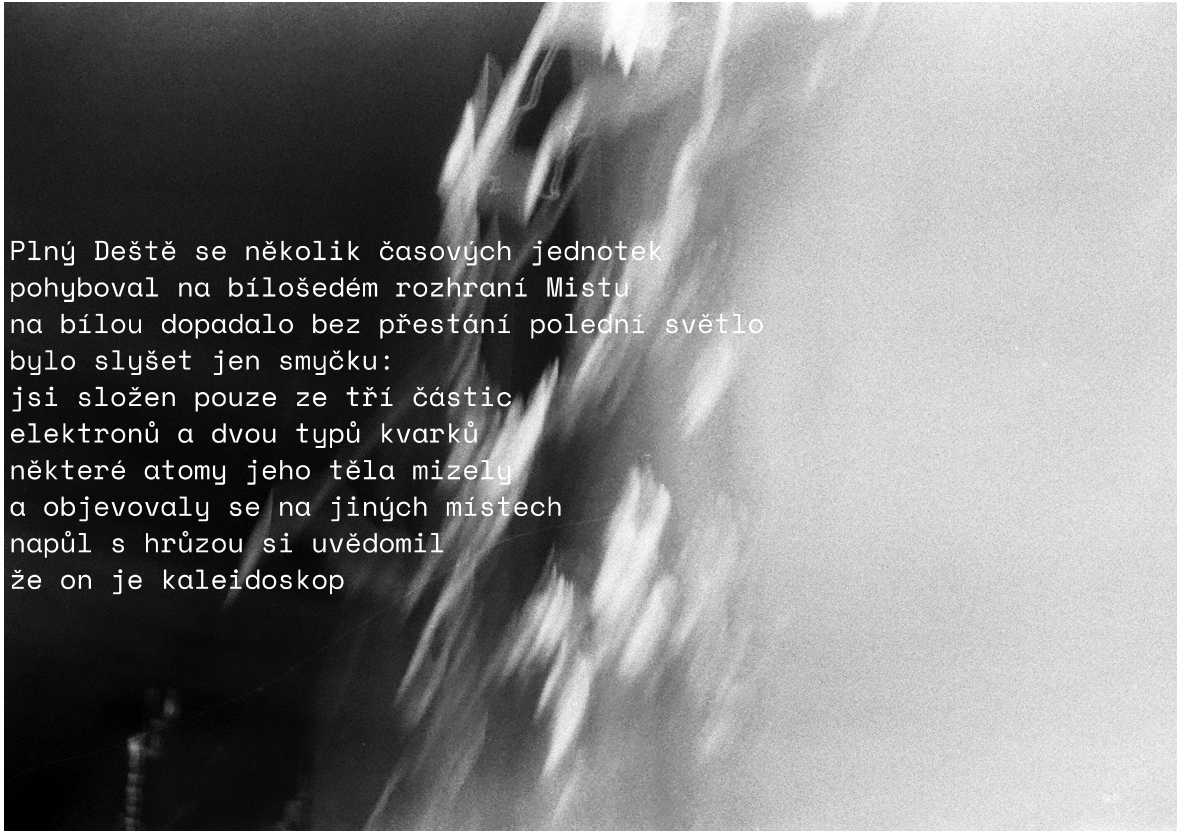
někde se střílí
díry do hrudníků hlav paží
květina na balkoně růžoví pořád stejně
u babičky se pořád přeskakují vysoké jalovce
a čeká se na nejhorší

mávám na sebe z pěti, z deseti, šestnácti
neexistující rukou v neexistujícím životě

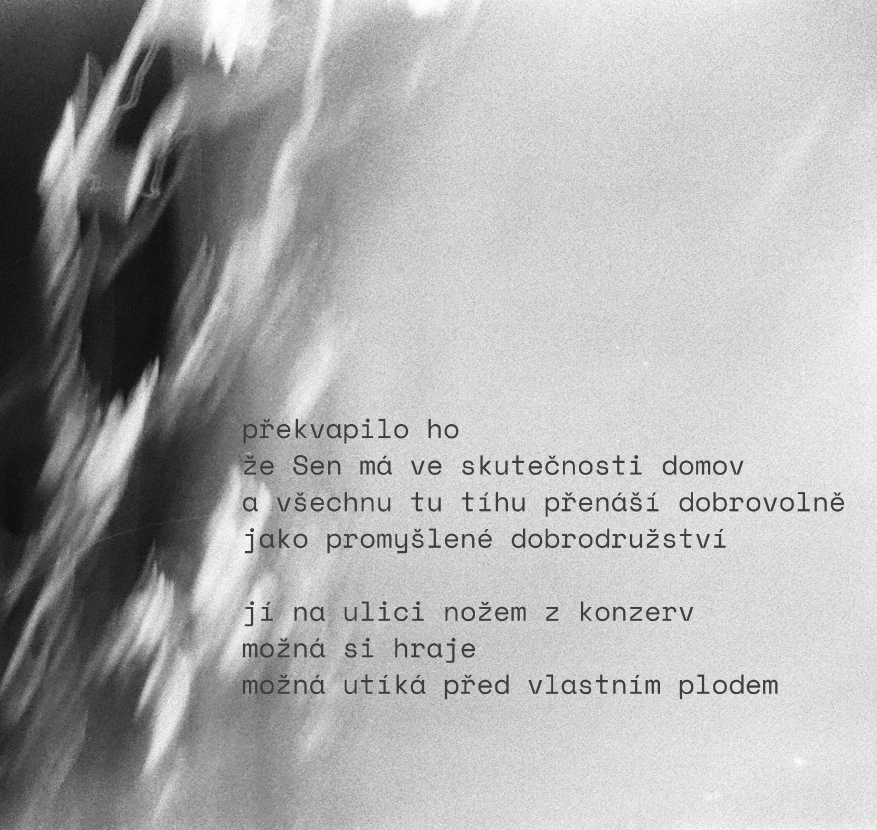

nehýbat se
nekřičet
nesmát se
neplakat
nechtít
nevidět
nemluvit
netančit
a když jo tak jen potají

projíždím známou ulicí
která vždycky bývala šedá
svět se snaží nebýt kryptický ale
po straně stojí strom
s kmenem nahoře mnohonásobně širším než dole
koledníci v kabátech křičí
trhat, trhat, trhat!
(je léto)
dva lidé s obrnou šťastně rozrážejí ulici
v pouťových autíčkách
(zeleném a oranžovém)
všechny barvy jsou přehnané
asi mi lezou oči z důlku -
nevím, protože to konečně
vidím v první osobě

Plný Deště se několik časových jednotek
pohyboval na bílošedém rozhraní Mistu
na bílou dopadalo bez přestání polední světlo
bylo slyšet jen smyčku:
jsi složen pouze ze tří částic
elektronů a dvou typů kvarků
některé atomy jeho těla mizely
a objevovaly se na jiných místech
napůl s hrůzou si uvědomil
že on je kaleidoskop

překvapilo ho
že Sen má ve skutečnosti domov
a všechnu tu tíhu přenáší dobrovolně
jako promyšlené dobrodružství

ji na ulici nožem z konzerv
možná si hraje
možná utíká před vlastním plodem

Cliff, H. (2024). Space Oddities: The Mysterious Anomalies Challenging Our Understanding of the Universe. Doubleday.

frede calo

Trans boys don't like to twirl around in princess dresses, right? And what about boys who kiss boys? Is it affirming if they call me a faggot instead of a tranny now? Do I disrupt your respectability politics when I go out in drag? Do I make you feel embarrassed? Let me back up a bit then.

When we talk about transition with cis people, it's clear cut. We were born the wrong way and needed doctors to give us hormones and surgeries so we could be happy with ourselves. We follow all the rules to prove that we deserve rights. Meek, polite, non-threatening, ready to make jokes at our own expense...

But I think that's a dumb game and I'm bad at playing it anyway. My experience with both social and medical transition is messier than that oversimplified narrative. I don't believe I was born a girl and I certainly wasn't "born in the wrong body". Of course, when I opted for hormone replacement therapy, I hoped I'd get buff, hairy and all that and I sure am glad I look like a boy now. I don't have to suffer through misunderstandings and give excruciatingly long explanations of why I am this way.

DO I MAKE YOU ?
DO I MAKE YOU ?
DO I MAKE YOU ?
DO I MAKE YOU ?
DO I MAKE YOU ?

I also kissed goodbye the agony (yes, it was that dramatic) of pining for gay guys who wouldn't even notice me because they thought I'm a girl. But to my surprise, on HRT my psyche changed as much as my body. My moods, my sexuality, even my opinions. It was hard to see any sort of continuity in my life at that moment. I didn't expect this shift, no one really described it to me in advance. The notion that we're just playing dress-up is so widespread that I was shocked to see for myself how much hormones changed me, inside and out.

YOU MUST SIMPLY SAY YOU “ALWAYS KNEW”

Transphobia corners us and while we're busy defending our bodily autonomy, we have no room left for vulnerability. You must simply say you “always knew”. All the confusion, awkwardness and doubt you're entitled to while experiencing a life change as major as HRT, it has to be shoved under the rug because they're already calling you confused before you even open your mouth. They're calling you mentally ill too, so you stay calm and keep all the emotional turmoil to yourself.

Luckily, I already got most of the gender-affirming treatment I needed, in part thanks to the fact I said all the right things even if they weren't true. It was hard to reconcile that later and it sure added to the heaps of distress I was already feeling, but ultimately, I don't regret following the script. I just think it's sad that we have to bend the truth just to make it through. We lie to the providers who are supposed to help us. Either way, I managed and what I need to do now is to give back to my community.

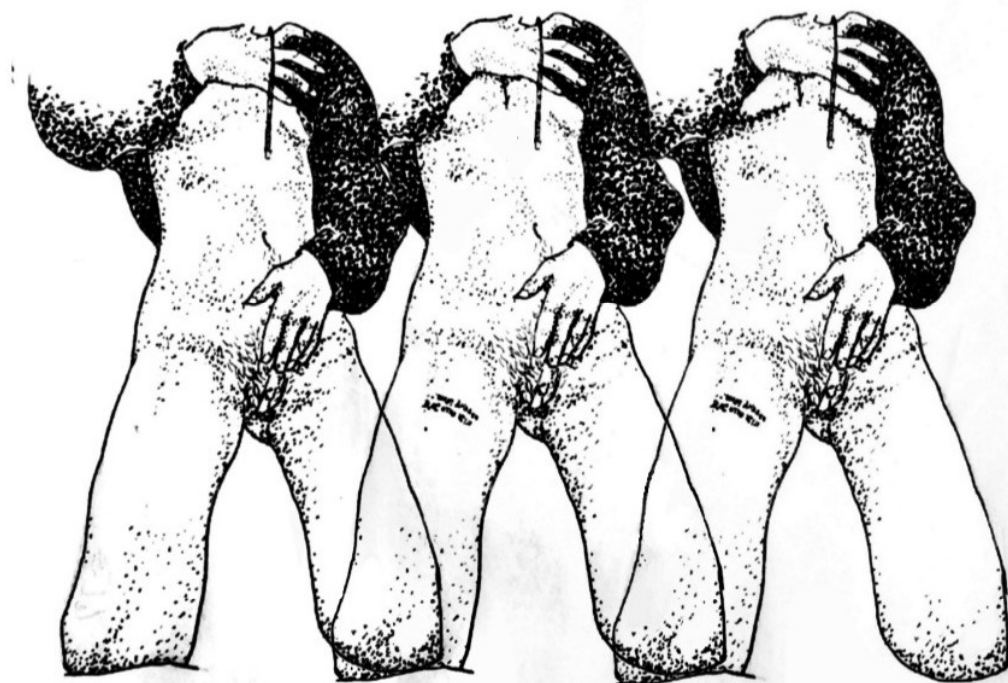

I need you to know that you don't have to choose between authenticity and safety. If owning up to my struggles makes me look weak, so be it. I'm not the martyr cis people saw me as when I chose to document my transition for everyone to see. I was born in the right body, I'm grateful for it and I'm grateful for my transition too. The only misfortune here is the oppressive system upheld by people's ignorance. I'm not inspirational at all, I'm honest. We need more transparency around here so everybody can make informed decisions for themselves. Transition is a rollercoaster ride that redefines everything for you so being honest with yourself the whole way through is the best way to stay on track. Feel free to hold onto the things you enjoyed shamelessly before you transitioned, whether that's no makeup days or sparkly dresses. If they bring you comfort, it would be a shame to get rid of them! Oh, one last thing: you're always one step ahead of the transphobes because unlike them, you keep learning and evolving. No one can take that away from you!

Sincerely,
your Feral Twink

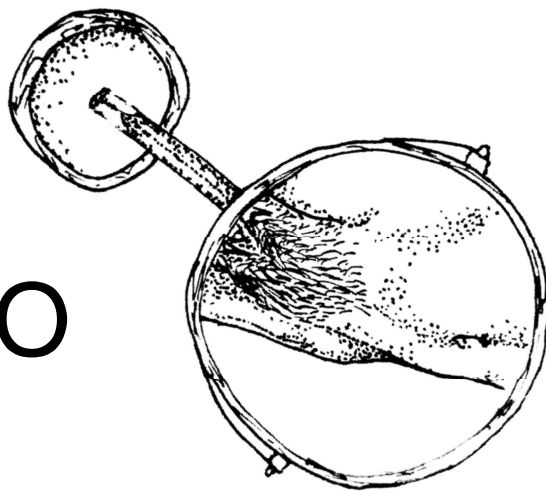
robin
@feraltwink

ONLY AFTER TAKING TESTOSTERONE

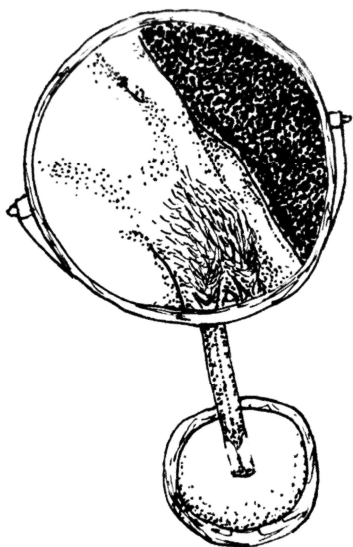

I COULD FINALLY FEEL FEMININE AGAIN

NIE JE TO ÚPLNE LINEÁRNA VEC

V svete presných hraníc a kategórií je pre mňa nekončiacou výzvou vymedziť si vlastnú identitu – ktorá oficiálne nespadá do žiadnej z nich – a zároveň často prechádza z jednej do druhej. Dlho som nemal slová ktorými pomenovať svoju skúsenosť a chýbalo mi pochopenie od druhých. Mal som pocit, že nikto nikdy nepochopí moju identitu tak, ako ju chápem ja a nikdy nebudem schopný ju druhým dostatočne priblížiť, pretože mi na to chýbajú správne pomenovania. Čo bolo veľmi frustrujúce. Nechcel som ju však meniť do jednoduchšej podoby – ktorá už však neodráža realitu – len aby ma druhí boli schopní rešpektovať.

Dlho som bol v pohode s femininitou v mojom vlastnom ne-ženskom zmysle. Ale neskôr som sa snažil naháňať nejaký ideál maskulinity práve len preto, aby mi bola uverená okolím. Preto mi príde skvelé napríklad vyjadrenie, že až od kedy beriem testosterón sa môžem znova cítiť femininne. Zároveň ale verím, že to ako vnímam moju identitu teraz sa bude ešte ďalej rôzne vyvíjať - nezávislé na tranzícii. Pretože tá pre mňa nie je úplne lineárna vec, skôr ju beriem ako dočasný stav, ktorý sa môže v budúcnosti meniť.

@paraphelias_
elias m

JAKO PĚTILITROVÁ FLAŠKA TABASCA

wheatley

MŮJ GENDER DOST PŘETĚKÁ

- mám ho mnoho, a intenzivně.

Můj gender je jako pětilitrová flaška tabasca, nebo neředěný absinth.

Můj gender je velmi silně mužský.

Hodně lidí by se se mnou o tomhle do morku kostí zuby-nehty až do krve hádalo, ale co oni s mým prožitkem udělají.

Vlasy si z toho trhat můžou, co bych se staral.

Ten fakt, že vybočuju z toho co společnost považuje za mužské nemění nic na tom, jak se cítím ve fancy třpytivém kabátě a makeupu, co mi dost snižuje dysforii.

I moje zájmy a koníčky jsou obarveny mým genderem, jenom ostatní se je snaží pořád strkat do ženské škatulky protože muž přece tvrdě maká, sportuje, nebo možná hraje na hudební nástroje, když je okolí liberální. Všechno mi to přijde paradoxně staromódní - i když historicky to všechno bylo jinak - ale stejně tak zatvrzele žijeme. Kousek po kousku se to loupe, ale jde to dolů zhruba stejně dobře jak melasa z ulic Bostonu.

Dost výstižný je i „xenogender“ - obsáhlá tapisérie lidí co nachází gender v neobvyklých věcech - abstraktních konceptech, mytologických stvořeních, každodenních věcech - minimálně pro mě jsou to užitečné pojmy jak vysvětlit nuance mého genderu mimo skálopevný kmen „muž“.

Chci, aby i lidi s „divným“ nebo „vymyšleným“ gendrem mohli být otevření - i ti, které ostatní nutně nechápu, a doufám že sdílením svého prožitku tomu dopomůžu.

HANDSOME

CEPHALOPOD

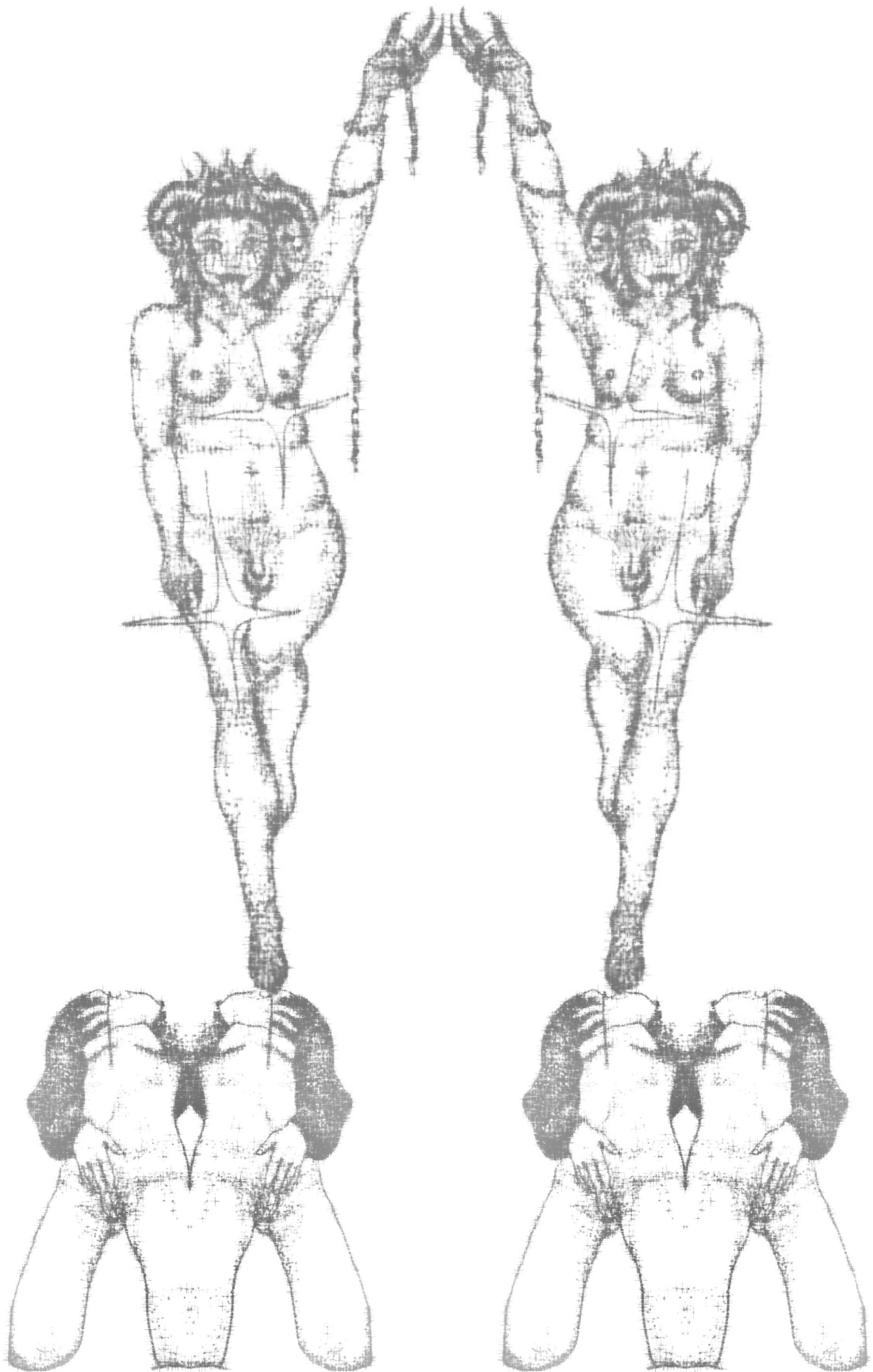

anonymní přispěvatel

ani
nyba
ani
mak

krůčur, tvoreček, proměnlivý tvar svébytně existující, různá
vtělení téhož, různá bytí ve světě

chobotnice pod prostěradlem, to jsem já když se snažím
skrývat svou kvírness

když jsem doma tak jsem oblázek s nožičkou, takový blob,
nejsou na mě kladeny nároky

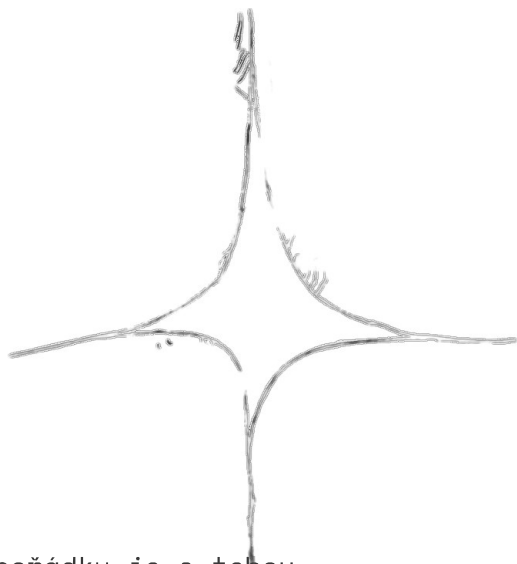
někdy soft, pečující glitter-chobotnic

flamboyantní kinky messy cowboy weirdo

*hanel vyšívá, bastlí, vyřezává, tvoří se svobodou
a kreativitou a zvědavostí - tančí, vogueuje, svádí jako
60s space age cyborg - tajemně a osaměle chodí krajinou
postindustriální rekultivace, klimatické krize i krajinami
snů a dětství jako kovboj - občas je romantický a tragický
twink - občas je jen hromádka v peřinách a postel
pro kočičí klubička, jejichž náklonnost budiž důkazem
nezměrné péče a laskavosti*

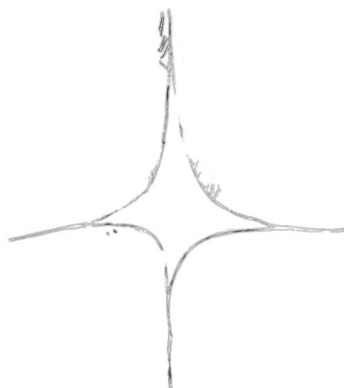
*je příznačné že odpovědí na otázku „hej, a co tvé gendery?“
je mnohoznačný a mnohotexturový objekt hlávoňože doplněný
kresbami a neologismy, tvárný a proměnlivý a trochu alien
(luz)*

MOŽ NOS TI

Ten pocit, že něco není tak úplně v pořádku je s tebou v podstatě už od mala. Možná by bylo lepší, kdyby sis šel zahrát na hřiště s tátou fotbal. Možná by bylo lepší, kdyby sis našel víc kamarádů mezi klukama. Možná by bylo lepší, kdybys nebyl taková holka, říká ti ségra když utíkáš ze hry, potom co tě vybila. Možná by bylo lepší ve škole neříkat, že chodíš tancovat. Možná by bylo lepší přestat chodit zpívat do sboru, přece jen je tam moc holek a ty dva další kluci se s tebou stejně bavit nebudou. Možná bys mohl začít dělat nějaký bojovej sport jak chce táta, kdyby ses nebál i letícího míče.

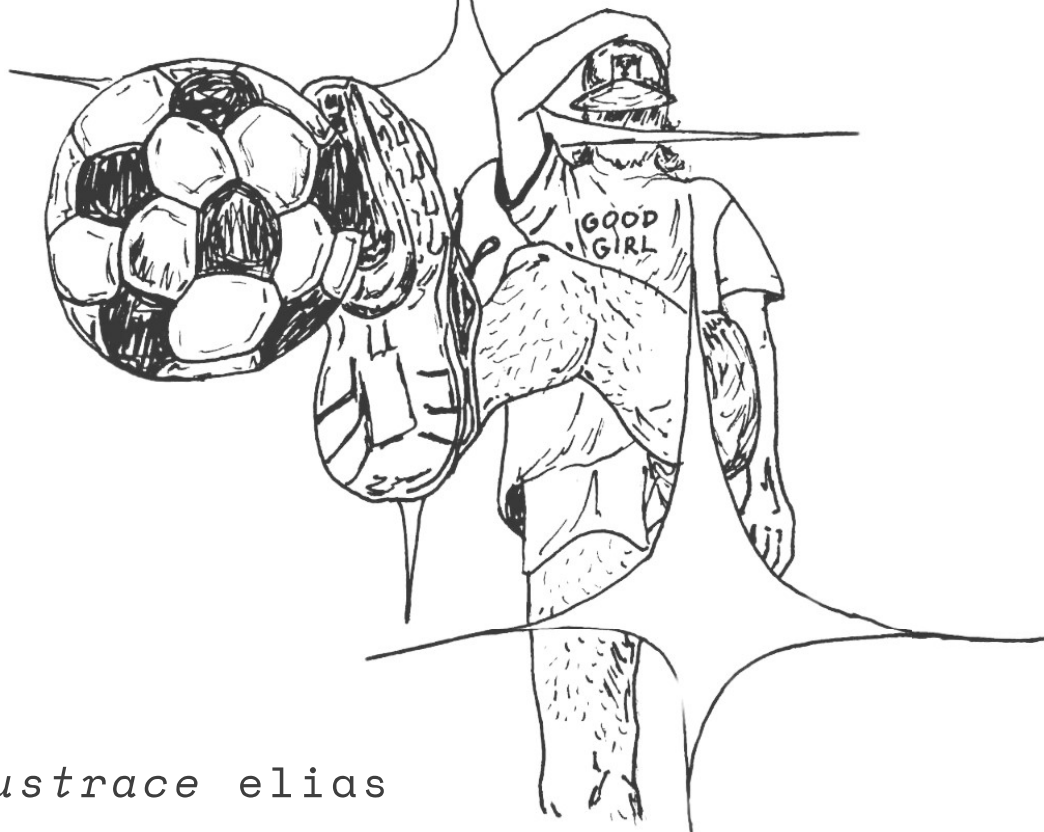
Možná ta holka se kterou chodíš má pravdu když říká že je v pohodě, že se ti líběj i kluci. Možná ta nová holka která se ti líbí není tak úplně holka, ale jak to teda funguje? Ten pocit, že něco není tak úplně v pořádku se tě drží i na střední. Možná se ti kluci ze základky přestanou jednou smát, že z tebe bude zdravotní sestra. Neboj, nebude, ale stejně nepřestanou. Možná ti nový prostředí na novú škole udělá líp. Možná se takhle cítí úplně všichni. Možná si zapiš ten úvod do genderových studií. Možná že s širším pojetím maskulinity by se nám tu všem dýchalo o trochu líp. Možná si tu školu nedokončil, ale aspoň máš čas zamyslet se víc nad sebou. Možná jsi holka.

Možná máš v hlavě jen bordel, protože máš moc času přemýšlet o sobě. Možná je tohle tělo jako vězení, ale pořád je tvoje. Možná by stačilo začít běhat. Možná si můžeš oholit hlavu. Možná by neuškodilo aspoň zjistit, co taková operace obnáší. Možná že nejsi holka. Možná bys teď mohl víc myslet na tu holku, se kterou teď chodíš. Možná by sis s ní o tom mohl promluvit. Možná bys mohl začít myslet na důležitější věci. Ten pocit, že něco není tak úplně v pořádku se tě drží zuby nehty. Možná už ho nejde držet někde hluboko vzadu v hlavě. Možná že nejsi holka, ale rozhodně nejsi kluk. Možná bys mohla být aspoň jednou v životě sama sebou. Možná bys mohla být alespoň trochu šťastná.

Možná tě trochu moc vzalo, když ti napsali špatně jméno a možná si poprvý v životě kvůli něčemu takovému brečela. Možná tě bolí ohlížet se zpátky. Možná tě bolí vidět všechny ty lidi. Možná tě užírá navštěvovat svoji rodinu a tvářit se že všechno je úplně jinak. Ten pocit, že něco není tak úplně v pořádku možná nikdy nezmizí. Možná to jednou bude lepší. Možná ti pomáhá když tě drží v objetí a říká ti že seš hodná holka. Možná ti pomáhá že tě někdo vidí. Možná se jednou uvidíš taky.

jarda michl
@nestihamtocist

MÁTE GENDER? A MŮŽU HO VIDĚT?

hej to je fucked up

maj cis lidi tyhle pocity?

Ehm, tak třeba tě potěším, já to nechtěla říkat, protože jsem se bála, že by to znělo divně, ale - jak jsme byli na tom kafí, tak jsem si mezi nohavicí a botou všimla, že máš neoholené nohy a přišlo mi to cool.

15:20

není to divné, je to taky něco co mi dělá radost =)

15:20 ✓

i když to je spíš věc tělesné autonomie, lenosti a osobního pohodlí

15:21 ✓

to že se to dá čist genderově afirmativně je bonus

15:21 ✓

Tyhle představy o »pravé ženě« jsou jen hlouposť. Tím se vůbec netrápím, nikdo není dokonalý.

Na ženy jsou kladeny velké nároky ze strany společnosti, ať jsou hezké, dokonalé. Nebáľa jste se, zda vás lidé budou akceptovat jako ženu, i když taková třeba nebudete?

hej víš co je vtipný? a tohle je fakt asi queer deformace, ale koukám se na tuhle fotku a říkám si že seš v dragu

napišu si ježíškovi o bottom surgery

Takové ty mini euforie jsou ale milé. Pamatuju si, jak jsem ještě za covidu někam volala a na druhé straně mi začali říkat slečno, a ani jsem to nějak nezamýšlela. To bylo takové okouzující.

hledání informací o antiandrogenech v neděli ráno je úplně běžná věc, co dělají normální cis kluci

ale jakoby musím říct že u mě to předchází

ještě než jsem věděl že se mi vůbec někdo líbí, natož holky

tak jsem měl období kdy jsem vyžadoval po kamarádech ať mi říkají v mužském rodě

(bylo mi třeba 10)

ok tak ty hodně nejsi cis:D

No já se genderově identifikuju jako lesbian

je to pro mě na nonbinary spektru osobně

No tak mne přijde docela fascinující jak se hodne leseb odmala nemuze identifikovat s genderovou identitou zeny díky absenci ty attraction to men ktera tak jako je soucasti ty genderovy identity spolecensky protoze malejm a fab lidem se prirazujou zajmy jako romantika a princeznovstvi a svatba a deti a byva tam ten muz tak nejak inherentne

Ale mam mega kocovinu tak to ber s rezervou nevim jak moc je to srozumitelny

Jako jakym zpusobem jsou gender a sexualita tied

A tím nemyslim to co si myslej neandrtalsky konzervy ze penis = muz = strkat do zeny = auta vrtacky nesprchovat se

No tak mne přijde docela fascinující jak se hodne leseb odmala nemuze identifikovat ...

Ale zároveň to tak nevnímaj vsichni ale je to docela common experience mi přijde asi podobně jako jak se nekterý gayové identifikujou s female singers etc

MÁTE GENDER? A MŮŽU HO VIDĚT?

Vážně míněná otázka: Zajímá tě taky, když někdo svůj gender moc neprožívá? Protože já se pohybuju v okolí lidí, kterých svůj gender dost řeší a logicky jsem se tak zabýval otázkou, jak svůj gender prožívám já.

Došel jsem k závěru, že ho vlastně moc neprožívám. Respektive tuším třeba, že jsou nějaký klasický mužský stereotypy, který třeba úplně nesplňuju (you know - soutěživost, zájem o sport atd), ale není to něco, co bych někdy reálně potřeboval řešit nebo by mě to nějak vnitřně trápilo. Zkrátka "dlouhovlasej fousatej jouda, co hraje na hudební nástroje" je natolik běžný a přijatelný gender, že se nad tím (skoro) nikdo (skoro) nikdy nepozastavuje.

A vím, že je to taková trochu "no data v Grónsku" odpověď, ale reálně mě zajímá, kolik lidí to má podobně.

severák

TELLING OUR OWN STORIES

TA OCEL VE MNĚ.
NEODEŠLA –
PRORAZILA SKRZ.

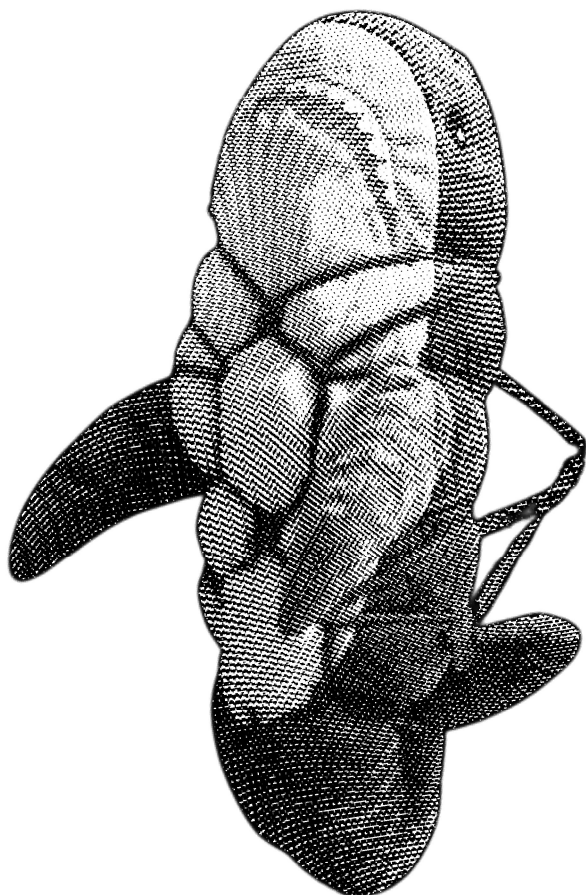

TO SVĚTLO VE
MĚ.
NEODEŠLO -
PRODRALO SE
VEN

I: VÝPRAVA / AUTOFIKCE

*Kurva mim - takové
divadlo, že i scéna mluví,
Neboh se na ní zjevuje
pohybem parodie,
kurva mim, bych si uchem
prorvala celou tramvajovou trať,
on stále tady,
beze slov, nasvěcuje
si jízvu resekce,
po inspiraci z cizího
neučte ani řádku,
zvolí
si jméno,
než ztuhne,
osahá
pár stěn:
your juicy ass,
ubohá Rusalko bledá,
bububu,
neironicky platonicky
tě miluju,
tell me the kinks
you're curious about,
po inspiraci z cizího
neučtu ani řádku,
homosexualismus in natura,
your favourite shadowclone,
sexy jak bludnej kořen,
the most perfect new wave twink,
oh dear, oh dear, oh dear,
the rise and fall of the
neschopná režisérka,*

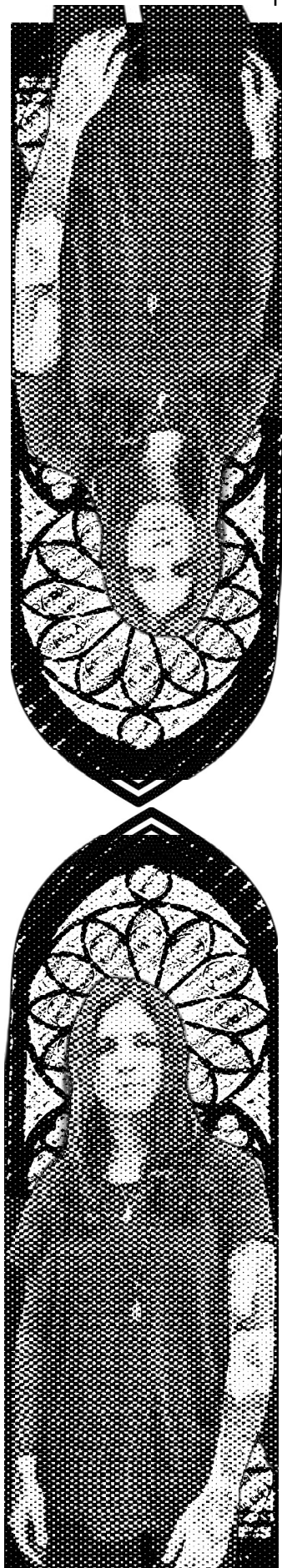
*jsem levičák,
bavím se sborem,
ne se sólisty,
one trans poet a day
keeps your suicidal tendencies
fucking far away,
padá sněhová vločka,
tak si něco přej,
zvolím
si jméno
Miss
Behave -*

řikej mi, prosím,
názvem své meme page,
pověz mi - and they both were Piglett,
mluv ke mně jazykem
těch, jimž už dávno moc nerozumím - *polib mě,*
jako bych byl dívka, červené šaty, měsíc, naživu,
až nadejde večer, ať zemřu šťastně -
don't make me use, prosím,
my needy voice,
vždyť if I could have chosen,
I would have been born a woman kurva už,
prcat prdel pediatra Petra,
prcat prdel pediatra Petra,
prcat prdel pediatra Petra,
prů černá porno komedie,
prů trojjediný monodram,
prů girl drag, boy drag, svléknout se
prů ze všech parafrází, prů
s úsměvem Hannibala Lectera
poslouchat Dorian Electra,
if you'd give me some spanks,
I will give great thanks
to you, love me, gender,
kňůkňůkňů,
jsem autentická jako tvá
technika rozmluvení,
mám ráda lidi na křížích
a nejlíp na těch Ondřejových -
oroduj za nás,
Lauro Jane nesvatá -
I have just been cis rolled -
for your whole damn life!

kino peklo

Uvedený text pochází z rukopisu divadelní hry *Modrá moucha*, který autorka připravuje k vydání v příštím roce.

TITULEK „PEŤA JE ŠŤASTNÁ A SPOKO“ TOLIK NEZAUJME

BLESK.CZ

≡ Menu

RÁDCE

Zdraví

Životní styl

Peníze

Práce

Dal

„Koukni se na to, jaká jsi teď hromádka neštěstí. A porovnej to s tím, když se zatočíš před zrcadlem v šatech, když o sobě přemýšlíš jako o ní...“ tak nad sebou tehdy ještě v roli muže uvažovala studentka doktorandského studia Petri (26), která se rozhodla pro změnu pohlaví. Pro Blesk.cz poskytla otevřený rozhovor.

L: Tys dělala rozhovor pro Blesk, že? Jaké to bylo, co tě k tomu vedlo? Já bych se teda spíš bál :D

P: Ten rozhovor vznikl v rámci nějaké série o trans lidech, jestli si pamatuji dobře. Ty předchozí články byly fajn. Tak jsem na to paní redaktorce po oslovení kývla. Poslala mi otázky, na které jsem napsala odpovědi a zaslala zpět. Velice oceňuji komunikaci a minimální zásah do těch odpovědí. Jen bohužel, média potřebují kliknutí a zobrazení, proto dopadl titulek toho rozhovoru docela bídně. A přitom vycházel jen z jedné malé špatné zkušenosti. Ale já to chápu, titulek "Peťa je šťastná a spoko" nezaujme tolik lidí. Jinak hlavní motivací i cíl té série, bylo ukázat nějakou různorodost trans lidí. Což i v té době, jak jsem byla zapojena aktivně v aktivismu, jsem brala za dost důležité a ráda jsem sdílela ten můj příběh.

Klíďo se doptávej a tak! Snad to je pochopitelné

L: Je to velmi pochopitelné - ještě se chci doptat na ten blesk, mohla bys rozvést proč bylo pro tebe důležité právě abys mohla mluvit za sebe, s tím minimálním zásahem do těch odpovědí?

P: Bylo to důležité pro autenticitu a ukázalo to, jak to vnímám a prožívám já. Kdyby to někdo moc upravoval, mohlo by to být poznamenáno nějakou generalizací, stereotypy. Nebo by byly odstraněny pro mě důležité věci, co by upravující nepovažoval za nutné.

L: A jak to máš teď s genderkem, jak ho prožíváš a tak?

P: K genderku: Nejdřív odpovím velice radikálně. Jsem kamínek. Proč kamínek? Protože těch škatulek, nálepek a genderů je milion. Vznikají stále nové, aby se lidé co nejvíce s daným genderem ztotožnili. Což chápu, lidé mají potřebu patřit do nějaké skupiny. A když se například člověk označí "já jsem trans kluk", tak může být potom osočen jiným trans klukem, že on to mužství prožívá jinak, že to úplně nesedí, aby dva takové rozdílné přístupy mohly spadat pod jeden gender. A z takových podobných situací a vlastně i z nějaké rebelie vůči tomu, jak každý potřebuje mít tu nejpřesnější nálepkou, jsem si řekla, že budu prostě kamínek.

A teď o dost normálnější odpověď. Jsem holka. Trochu přesněji trans holka. A kdybych si měla vybrat úplně nejpřesněji (aspoň z toho, co je mi známo) tak nejspíš demigirl.

A ještě moji nejčastější odpověď. Jsem Peťa. Já jsem já a to mě vystihuje nejvíc. Možná tak dodat she/her. Ale řešit s lidmi nějak můj gender, zmiňovat ho, až bych řekla "ahoj, jsem Peťa, jsem trans" - to je mi dost cizí. Ono to nějak vyplyne. A lidi to z mé zkušenosti nijak neřeší. Takže v běžném setkávání lidí a rozhovorů to vůbec nepadne.

má tři kola, učí informatiku, je žirafa a má ráda sídliště. @mao.milada **petřil**

NABÍDNOUT NĚJAKÝ PRŮNIK

Vím že když jsem se tě napřed zeptal, co má společného autofikce s genderem, tak jsi moc nevěděl co myslím, a vlastně jsem to nevěděl ani já. Takže se možná chci zeptat jinak - psal jsi, že lidé často o Paměti mluví jako o kvír knize, i když je vlastně z poloviny o cishet ženě. Jak se ohledně toho cítíš, a proč myslíš že to tak je?

Hodně nad tím přemýšlím. Podle mě to má každý trochu jinak, čtenářstvo má tendenci včítat si do knih trochu ze sebe. Problém je, že témata spojená s queer lidmi jsou silně politizovaná a pojí se i se slavnými lidmi, tím pádem si jich i víc všimáme, na rozdíl od těch sociálních témat. Já tu knihu psal trochu s tím, že měla nabídnout nějaký průnik a ukázat na paralely mezi queer životy a životy jiných marginalizovaných skupin. Těžko říct, jestli se mi to podařilo...

Stalo se ti někdy, že se tě lidé ptali na konkrétní pasáže knihy a na to, jak moc jsou reálné, nebo spojené s tvým osobním prožitkem? Jaké to bylo?

Jasně, stává se to docela často. Trochu jsem to čekal už při psaní. Pro mě ta otázka není zajímavá, protože to na té knize ani na realitě nic nezmění. Problém je, když se někdo ptá lidí z mé rodiny. Problém autofikce je, že je vlastně šíleně neetická, i když si myslíš, že něco měníš, abys druhé ochránil, nakonec právě ta změna způsobí nejvíc bolesti.

**NECHCI, ABY SI MŮJ ŽIVOT
BRALI DO ÚST TŘEBA LIDÉ
Z ALIANCE PRO RODINU A
POUŽÍVALI HO JAKO
DŮKAZ SVÝCH
VYŠINUTÝCH PŘEDSTAV O
ÚPADKU ZÁPADU.**

Jak si udržuješ hranici, mezi sebou jako autorem a sebou jako vypravěčem?

Popravdě na to při psaní moc nemyslím. Pro mě je všechno co píšu dost osobní a nemusí to být ani kreativní psaní. Při psaní paměti jsem si pomohl druhou osobou, dovolila mi postavit trochu zábranu mezi mě jako člověka a věci v textu. Snáz se mi pak vymýšlelo a snáz se mi i psaly věci, se kterými mám zpětně třeba i trochu problém. A zase, když teď píšu něco v hlasech smyšlených postav, trochu se musím bránit, aby se mi jejich povahové rysy nepřelézaly do skutečného života.

Jak to máš s genderem?

Mám velké trable s genderem. Rád bych žil ve společnosti, kde se jednoduše neřeší, kde jsou ty smyšlené hranice úplně propustné. Je zvláštní, že definujeme a škatulkujeme lidi na základě v čase proměnlivých způsobů oblékání, podle jazyka a vůbec. Považuji za nebinárního člověka, ale čeština je pro mě moc komplikovaná, abych to nějak reflektoval v jazyce.

Napadlo mě si ještě povídat o moci narativu – a word after a word after a word is power – jak vnímáš, že o genderu mluvíme a jaké příběhy o něm tvoříme? Co si o tom myslíš, jaké příběhy podle tebe chybí a jaké bys chtěl číst ty?

Myslím, že pro většinu autorstva, hlavně toho mainstreamového, to vůbec není něco, co by se vědomě řešilo. Což je problém, protože lidé, kteří pracují s jazykem, by si měli být vědomi všech jeho dopadů a jeho kontextů. Ve výsledku vlastně jazyk, a skrz něj i umění, literatura a média všeobecně, gender utváří. Je dobře, že se o tom začíná mluvit i u nás, i když mně osobně přijde nešťastné, že se s tím pojí i to, že celou věc silně využívají některé politické figury na obou stranách. Většinou navíc lidé, kteří o tématu mají jen okrajovou představu. Nechci, aby si můj život brali do úst třeba lidé z Aliance pro rodinu a používali ho jako důkaz svých vyšinutých představ o úpadku západu.

Stejně tak nechci, aby v literatuře vznikaly další a další příběhy o utrpení queer lidí z pera cis hetero autorstva. A jaké příběhy mi chybí? Všeobecně bych rád viděl literaturu pestřejší. Ale třeba podobných knih od nebinárního autorstva jako napsali Akwaeke Emezi nebo Kim de l'Horizon bych rád viděl víc. Taký by mě zajímaly příběhy queer seniorů, často to z médií totiž vypadá, že se píše a tvoří jen o mladých.

Nevzpomínáš si, že bys jako malý o někom *jako ty* slyšel. A pokud ano, pak jen z podobných urážek. Ani bys nepoznal, že jsi jiný, dokud si na tebe druzí nezačali ukazovat. Dokud tě neoznačili za zvrácenost, ideologii, jako bys neměl v hlavě nic jiného než vyšinuté sny dospělých, nebo snad dostal na výběr. Dospělí si rádi nalhávají, že děti, jako jsi byl i ty, před sexualitou chrání, že je chrání od bolesti. Ale doopravdy jen vystavují dalšímu násilí ty nejzranitelnější.

Rozložíš paměť, str. 137

Ted' se Marián kroutí uprostřed pokoje, jen v trenýrkách si k tělu přikládá šaty, které předtím sebral z hromady na žehlení.

„Myslím, že by jim ve třídě praskla žilka.“

Hned poznáš, že jsou mu šaty velké. Chvilí je zkouší, nakonec ale dostane lepší nápad. Udělá pár kroků a přetáhne ti je přes hlavu. Narovnáš záda, ramena ti padají, cestou k zrcadlu zakopáváš o přebytečnou látku. Málem si rozbiješ koleno o hranu skříně, jenže tentokrát pád ustojíš.

Tehdy ses poprvé doopravdy uviděl v zrcadle. Sledoval jsi ve výstřihu křivku vlastních zad, celý ses otřepal. Mariánův výraz ti v odraze tlumočil vlastní pocity, ani později pro ně nenacházíš žádná jména. Zavřel jsi oči. Ještě dnes se oba točíte dokola, nevíš, jestli slyšíš jeho smích, nebo svůj. Pohyb ti roztočí šaty. Celou dobu ses soustředil, abys tentokrát nespádl, abys vás přitom nezabil. Vlastně ti ale přišlo, že najednou dokážeš cokoliv. Už se není za co stydět – nic z toho, kým jsi, není urážka, nikdy nebyla.

Vzpomněl sis na slova, která ti kdysi prozradila babička. Větu o těle, ve kterém je všechno správně. Dokud se cítíš takhle, má pravdu, řekl sis, dokud zavřeš oči, otevřeš je a pořád stojíš na nohou.

A někdy může být pád i tvá vlastní volba.

Smíchy jsi nemohl popadnout dech, v boku tě píchalo. Svalil ses na zem a strhl ho s sebou.

„Tyvole,“ spustil Marián mezi přerývanými nádechy, „kdyby tohle viděli ve škole, tak nás rovnou zabijou.“

Rozložíš paměť, str. 231-232

NEVZPOMÍNÁŠ SI, ŽE BYS JAKO MALÝ O NĚKOM JAKO TY SLYŠEL

marek torčík
amarektorcik

MÍT POJMENOVANÝ PROBLÉM NENÍ VŠECHNO

konverzace s autorčiným mladším já,
vedená pomocí glosování vlastních
deníků - výňatek z článku pro
druhou: směnu v

(2020): „Jak se na sebe vlastně můžu podívat? Zvláště když vás i pouhý letmý pohled na to, kdo byste mohli*yt být, děsí. Jdu do koupelny a pozoruju se v zrcadle. Nejdřív se podívám do svých očí, ve kterých vidím nejisté očekávání, jako vždy. Ale potom skoro hned vidím své vousy. Pak moje rozházené kudrlinky. Pak černé tečky na nose. Křivé zuby. Beďary. A pak zase moje oči. Je mi smutno, že se nemůžu milovat, nebo alespoň mít ráda, nebo alespoň přestat nenávidět, co v zrcadle vidím. [...] Opravdu by pomohlo, kdybych byla žena? Cítila bych se alespoň trochu v pohodě s tím, jak vypadám? Možná ne. Možná mě tahle má část bude pořád vysírat. Ale možná by se té části i mohlo někdy líbit, co vidí. [...] Co mě ale nejvíc děsí, je možnost, že jednoho dne si prostě uvědomím, že nemám na výběr.“

Máš pravdu, mít pojmenovaný problém není všechno. I když už pomalu víš, že jsi trans, ještě to neznamená, že se cítíš lépe. A co teprve udělá se sebejistotou uvědomění, že možná budeš muset projít tranzicí?

Jak to vlastně zvládáš, když máš za sebou tolik zmatků a nejistoty, tolik dysforie, tolik strachu z toho, co s tebou bude? Co tě drží nad vodou?

(2020): „Jsem zpět ve své osukněné kůži / zpět v mírnosti a jemnosti.“

Máš pravdu, to je to, co tě drží. Ten prožitek radosti, pocitu klidu, pocitu úplnosti ve svém vlastním těle. Jdi za ním a navede tě. Už jsi z té šilenosti skoro venku.

(2021): „Je něco neskutečně napínavého a děsivého na tom, sedět před svými nevědoucími rodiči a vědět, ne, cítit každou sekundu toho setkání, že jsem trans.“

Jo, no dobře, furt jsou tady nějaké problémy, se kterými se musíš vypořádat, ale je alespoň už tvůj život trochu jasnější?

Nejsem trans, protože by snad mé zkosnatělé nitro vyžadovalo, abych se zavřela do krabice a onálepkovala se. Jsem matkou vlastního vnitřního domova, který opečovávám láskou, pravdou a euforií. A jestli bude můj domov tady, nebo se zase budu stěhovat někam jinam, je vlastně úplně jedno. Jsem tu pro sebe, ať se děje, co se děje.

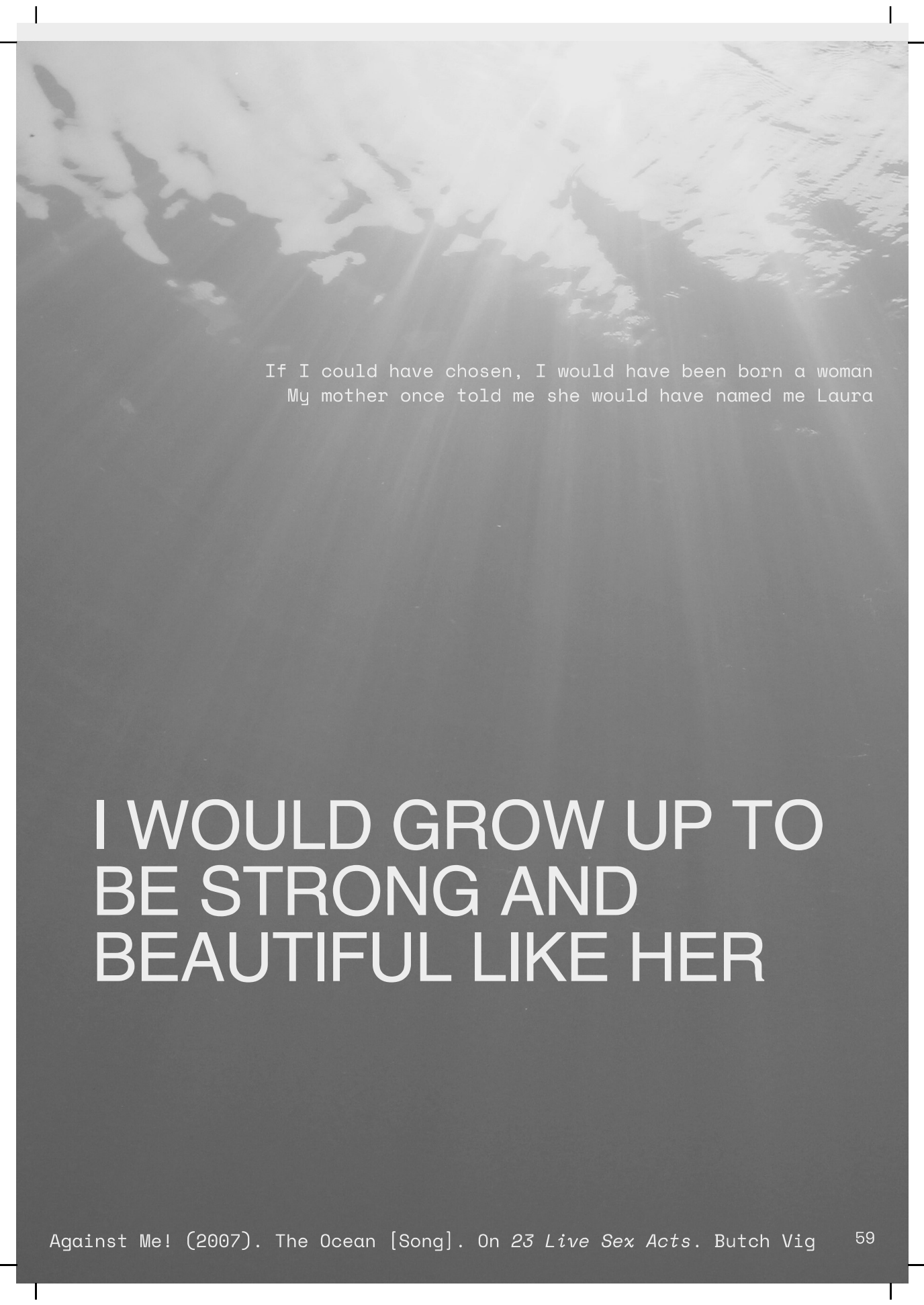
JAKO KRUHY VE STROMĚ JSEM POMALU VIDĚLA SAMA SEBE, JAK SE TEĎ ZNÁM.

L: Jaké pro tebe bylo psát ten text pro druhou směnu, vlastně konverzaci se svým mladším já?

A: Bylo dost bolestivé. Dodnes se mi moje minulost vrací ve snech, v úzkostech, ve vztazích a tak bylo dost těžké vidět se v té době. Byla jsem na tom hrozně bledě. Měla jsem deprese, psychotické stavy, dysforii a k tomu všemu jsem ani v té době nevěřila na západní medicínu. Vlastně mě hrozně šokovalo, že jsem to vůbec přežila. A vidět se postupně zlepšovat bylo neskutečné. Rok po roce, jako kruhy ve stromu, jsem pomalu viděla sama sebe, jak se teď znám.

L: A proč sis vlastně tehdy psala ten deník? Co to pro tebe znamenalo?

A: Pro mě byla vždycky prázdná stránka velkým útočištěm. Je to místo, kde můžu říct cokoli, i to za co se stydím. V nejtěžších obdobích jsem seděla v baru, kouřila, pila a psala. A někdy jsem se z toho trochu vypsala. Někdy jsem se propsala do ještě horších emocí. Byla to taková neřízená sebe-terapie.

If I could have chosen, I would have been born a woman
My mother once told me she would have named me Laura

I WOULD GROW UP TO
BE STRONG AND
BEAUTIFUL LIKE HER

BLÜTBRUDER

*A večer oheň táborový tam do tmy pak zasvítí a vyvolá
v tobě pocity, které otřesou tvou duší.*

Jaroslav Foglar

po vyslechnutí vášnivých projevům stephena hardyho
proti kolonialismu a nekolonialismu
přesto že v utahu jsem viděl rozpadlé baráky bez vody
a nová auta
a žádné koně
(next services 100 miles)
a fakt bych v americe nechtěl žít
i tak
od mala jsem chtěl být apačem
který nemá nic společného s pierrem brycem
ani s paní co mi ukázala kondora a prodala
ručně tepaný měděný prstýnek

tuš a vodovky a ohně kdesi v dáli

kam že to jdeme, potřetí na dvěstě metrech od duhy k bance
ještě kousek dědo, támhle
pamatuješ jaks mi zpíval sprosté písničky, náčelníku
a vyrobil luk na klíně v paneláku
a namodralé páry nad jezerem
co letí vzhůru jako touha daleká?

apačem se snů kluků ze snů jestřába
vysoko na obloze
králem sokolů
nebo jiných dravců

takových kteří nemohou jinak
než být čím jsou
a než se spustí střemhlav k zemi
ani na chvíli nezaváhají

má delší prsty než já a nepřestal hrát na klavír
bláto mých očí je v jeho měkká kožešina
smutné mandlové jádro když rozpůlíš pecku
nikdy nepřibral
jsou na něm vidět mé ostré hrany

pamatuju si to, mohlo mi být deset
k narozeninám mi dali oranžové šaty s ramínky a kytkami, které se
lepily na tělo jako smůla, jako rozteklé lízátko
chtěla jsem je ze sebe seškrábat i s kůží
chtěla jsem nosit černou
a zeptala se
oklikou, jinak to nešlo
kdybych se narodila jako kluk, jaké byste mi dali jméno

myslím že kdyby mi ho dali k vyzkoušení
(dort a slunečné odpoledne, kočičí chlupy na vyhřátém kameni)
myslím že by to byl hezký dárek

ježíš poděkuj ne
usmívej se
nebuď héřečka

hranice které se zdají nepřekročitelné jsou
bimodální
jako tvoje prsa
mezi nimi příkop, zbytky železobetonu
hrozba tetanovky ve čtvrtek v pět odpoledne
jód, otrávená sestřička
obrovská bublina v pítku která
uspokojivě žbluňkne po třetím kelímku vody

stejně jsme tam slezli
mezi obrovskými šedými hranoly
se propadneš do třech let spadaneho listí
měkkého mechu
sladké vůně rozkladu

někdy musíš vážit cestu na okraj
zkoušet jak daleko od kmene tě větve ještě unese
sednout si do příkopu

to je to pravé místo pro šepot
nikde nikdo
já ještě nejsem a ty zrovna zjišťuješ že přestáváš být
ve stínu polorozpadlého posedu to řekni do ticha
polohlasem, poločlověče

některé radosti jsou jako kopnutí do břicha
jako blesk z čistého nebe

10 DEKA GENDERU

Především jsem člověk a vše ostatní je vázáno na tento fakt. Nebyla jsem dívka, když jsem se poprvé postavila na nohy a vykročila do náruči své matky. Nebyl jsem chlapec, když jsem brečel hladu a vztahoval ruce k svému otci, aby mě ukonejšil. Neoblékla jsem se do šatiček a mašlí, nekoupila jsem si závoďáky a sama jsem se nerozhodla dát pusu dvouletému batoleti kvůli roztomilé momentce do rodinného fotoalba. I ve dvacátém prvním století stále objevujeme, kde naše svoboda končí a začíná. Každý druhý krok vpřed za námi někdo smetává stopy, proto musíme hledat cestu k sebe sama znovu a znovu, dokud nás smrt nerozdělí a nespojí navěky. Pro někoho mystická cesta k harmonii světa, pro někoho tvrdá realita vrozeného outsiderství.

Momenty genderového rauše jsou pro mě vzácné. Hraní florbalu proti klukům na střední. Sestřihané vlasy na mladého Di Capria. Ranní chraplák. Šaty, v kterých mám pěkný prsa. Košile, v který nemám žádný prsa. Nadávání bez cenzury. Upřímný smích nad „Ale vždyť jsi holka!“ Dejte mi 10 deka genderu, stejně nevím, co si s ním počít. Možná ho zakopu do zahrádky a nechám ho zarůst trávou. Whitmanovsky ji pak budu hladit chodidly, až mi někdo řekne, ať se jdu dotýkat trávy. Romanticky se budu smát na tomto provizorním hrobu binárního vnímání a zbytek budou pocity. Radosti, vzrušení, rozpolcenosti, zklamání i strachu.

**NEOBLÉKLA JSEM SE DO ŠATIČEK A MAŠLÍ,
NEKOUPILA JSEM SI ZÁVOĎÁKY A SAMA
JSEM SE NEROZHODLA DÁT PUSU
DVOULETÉMU BATOLETI KVŮLI ROZTOMILÉ
MOMENTCE DO RODINNÉHO FOTOALBA.**

Doba se sice dost posunula, ale ještě má co dohánět. Že patří nebinarita pod trans deštniček, jsem se dozvěděla až v posledních letech svého vysokoškolského studia. Na Evropě 2 Vám sice budou tvrdit, že si každý může žít, jak chce, ale pak věnují celou sekci tomu, jak nechápou identitu Bella Ramsey. Experta si nepřizvou a poslouchat to bude půlka národa. Ještě hlouběji do skříně mě zahnalý vševědoucí řeči kolegyň z dřívější práce. Ve vedlejším oddělení pracovala nebinární osoba, která se stala terčem různých vtípků a žvástů. Po nějaké době už to začalo vypadat, že jsem proti každé „zábavě.“ Takhle cizí sama sobě jsem si už dlouho nepřipadala.

TEREZKA JE ILUZE, KTEROU SI O MĚ VYBUDOVALI MOJI RODIČE.

Přiznávám, že ráda využívám jistot, které pro mě můj společností přidělený rod, představuje. Nejspíš se vždy budu se držet jazyka, který pro mě znamená bezpečí a vyslyšení. Netlačím na hranice, které se mi staly domovem. Dokud mě v nich nikdo nebude věznit, budou mi pelíškem. Nechám se doprovodit večer přes vlakové koleje domů. Zapletu si do vlasů květinu a obléknu se do oblečení, které zrovna souhlasí s mým rodovým rozpoložením. Občas i zneužiji leckterého stereotypu o „něžném pohlavím,“ které se mi stalo pudem sebezáchovy. Postavím se před kamaráda, kterému opilec vyhrožuje pěstí do obličeje, ale ženě by prý neublížil. Kdybych byla vychována v mužském rodě, nejspíš bych se sebou bojovala mnohem víc. Moje nebinarita však zůstává záležitostí mezi mnou a mým já, říkám si. A pak s nechutí odhazuji kravatu, která už prozrazuje příliš mnoho. Večer si řasenkou namaluji knír a linky, než je ve sprše smyji se všemi problémy světa.

Nevím, do jaké míry se moje rodová fluidita pojí na to, jak odtržené od ostatních dokážu žít. Nerandím a už ani moc nevyhledávám společnost lidí. Možná, že kdybych měla ještě doma někomu hrát roli, co jsem si připravila pro svět tam venku, bylo by mé sebevyjádření radikálnější. Poslední dobou ale víc přemýšlím nad tím, kdo vlastně jsem. Jak se uzemnit v sobě sama. Nedávno jsem se představila několika lidem jako Teri. Terry je pastýř ze Skotska. Terka je fajn holka do nepohody. Terezka je iluze, kterou si o mě vybudovali moji rodiče. Teri spouští zvonkohru v útrobách mého hrudníku, Teri je óda na radost a odložené starosti. Ta nejistota a nerozhodnost rodu, za kterou by tohle někdo měl, mi dává pevnější zemi pod nohama než škatulky a škatulata binárního kódu. Především jsem člověk a trendem doby možná stále zůstává neprožívat, co znamená existovat a vnímat, ale věci se mění.

teri

DALEKÁ CESTA ZA PŘIJETÍM

V pátek 13. 12. 2024 má moje manželka Anička termín porodu. Ultrazvuk říká, že to bude holčička. Vybral jsem pro ni jméno Františka, na počest Františky Plamínkové, nebojácné a silné ženy, díky které už více než sto let nemusejí učitelky žít v celibátu a ženy mají volební právo. A také proto, že jí můžeme říkat jakkoli – třeba Fany nebo Franto. Chceme, aby si mohla sama vybrat, jak si bude říkat, a hlavně, jak se bude identifikovat, pokud to tak bude cítit. Naše hluboká láska a neutuchající podpora jí budou vždy k dispozici – stejně jako by měly být pro všechny děti, ať už svou identitu objeví v dětství nebo dospělosti, tak jako já.

Jsem trans muž a svou tranzici jsem začal až ve 32 letech. I já jsem musel projít procesem sebepoznání, hledání a nakonec přijetí vlastní identity. V prvních letech jsem na tom, že jsem muž, hrozně trval – bylo to pro mě něco, co jsem si potřeboval potvrdit a chránit. Postupně jsem se ale naučil přijímat různé vrstvy a plnost životní zkušenosti – a teď jsem v míru s tím, že jsem trans muž. I s vědomím toho, že mír nemusí být trvalý stav.

**CHCEME, ABY
SI MOHLA
SAMA VYBRAT,
JAK SI BUDE
ŘÍKAT**

Cesta k míru byla procesem přijetí zdánlivých nedokonalostí mé trans identity a těla. Nebyla to klidná cesta; bojoval jsem s internalizovanou transfobií, musel jsem se vymezit vůči pod kůži zažraným stereotypům a očekáváním. Po malých krůčcích jsem se osvobozoval, až jsem došel na území, kde jsem našel svou vlastní existenci a ocenění jedinečnosti své trans identity. Tahle dobrodružná a někdy pěkně bolestivá cesta mi zabrala 12 let. Teď můžu říct: „Kdybych nebyl trans, nebyl bych to já.“

KDYBYCH NEBYL TRANS, NEBYL BYCH TO JÁ

queer terapeut
@adam.gabriel.simek

adam gabriel šimek

Hej, řekni mi o svém genderu, jaké to bylo?

Jaké to bylo? Různé.

Do čtyř let jsem nevěděla, že jsem holka. Mluvila jsem o sobě mužským rodem. Těsně před nástupem do školky mi vysvětlila starší sestra, že jsem děvče a měla bych používat rod ženský. Asi aby mne děti nešikanovaly. Byla jsem dítě a ne zrovna atraktivní. Ne jako sladké holčičky, co chodily do tanečku. Lidé si mě pletli s klukem, v khaki kratsech po vzoru mého otce. Pak přišla puberta a s ní C košíčky ve třinácti. Pozbyla jsem lidství. Byla jsem objekt. Ještě než jsem se stihla sžít se s novým tělem, věděla jsem, že nejsem nic jiného než dírka.

Ještě než si člověk uvědomí jakou příchut' queerness zažívá, vyjeví se mu tvrdá a odvěká pravdu. Láska je podmíněčná. Světem musí člověk, co nezapadá do formičky, kráčet sám. Můj otec mi představil svou partnerku, když jsem přešla na střední. Kradla jsem oblečení své starší sestry, která zrovna odešla na vysokou. Moje máma postupně začala přespávat u svého přítele. Ve třetáku v zimě se odstěhovala úplně. V prázdném hnízdě jedno hladové ptáče otvírá zobáček. Jedinou možností je vzlétnout.

Měla jsem přátele. S některými se bavím dodnes. Přišla jsem o panenství na školním výletě s klukem, se kterým jsem do té doby sotva promluvila. Domluvili jsme se online. Dírky nepotřebují, aby s nimi někdo měl oční kontakt. V té době se má genderová prezentace držela konformní nevyzrálé femininity. Bylo to známé - kostým poděděný po příbuzných, který neseděl úplně správně. Děs, že něco není jak má být jsem zakrývala mikinami, svetry, pončem. Hlad být viděna jako někdo, kdo si zaslouží osobní konverzaci, mě vedl ke střídání neonových barev vlasů na měsíční bázi.

Na vysoké to nezačalo dobře. Nebylo to to, co jsem si představovala a opěrná síť, kterou jsem pečlivě vybudovala z dalších pubertáků, byla pryč. Všechna ta barva na střední způsobila, že mi začaly padat vlasy. Oholila jsem si hlavu. Prezentovala jsem se maskulinně. Neznala jsem své prostředí, potřebovala jsem velký těžký štít.

V druhém semestru jsem se skamarádila s queer člověkem. Najednou už jsem nebyla sama. Věci se málem otočily k lepšímu.

I SHOULD HAVE BEEN A BETTER SON

Pak začal covid. Naděje shořela ve vteřině. Ze začátku mi to nedocházelo, ale najdnou už na tom nezáleželo jestli jsem muž nebo žena. Nezáleželo na ničem.

Byla jsem jen další oběť okolností. Dva roky. Bylo jedno jak vypadám, jak se prezentuju. Byla jsem jen šedé kolečko s iniciálou. To byla má jediná podoba. Můj jediný gender. Oholila jsem si hlavu žiletkou, nosila velký černý kabát a kouřila. Lidi na ulici se mě báli. Pracovala jsem v sexshopu. Každý den jsem viděla víc erotiky než kdo jiný a přesto, mé libido bylo úplně mrtvé. Brala jsem SSRI. Stejně jako byl nenadálý začátek, najednou byl konec. Čas znovu vzlétnout. Bez upozornění, bez návodu. Nikdo se na mě jako na objekt nedíval. Nedíval se nikdo.

Začít znovu žít. Jak na to? Reálně jsem byla neotesaný kus masa, který zapoměl jak se performuje. Necvičené zvíře. Zkusila jsem to co se říká, že by lidi dělat měli. Našla jsem si práci. „Office casual a ryfle jen v pátky :)“ hlásala prezentace pro nováčky. Nebylo potřeba přemýšlet. Pořídila jsem formální kalhoty a sukně. Léta odložený kostým po příbuzných mi už byl příliš malý. Zůstal zastrčený do úplného zadu skříně. Přidala jsem pár tetování, nechala si odrůst vlasy, pak ostříhala mulleta. Nevěděla jsem jestli se to bude líbit ostatním. Zkušenost mě naučila, že se jiným nelíbím. Ale líbila jsem se sama sobě. Ostatní? Irelevantní, konečně. Přece jen, už nejsem dírka.

Je mi 25 let. Přemýšlím, že si obarvím vlasy. Sbíráám vzpomínky. Přemýšlím o dětech a mateřství. Pracuji a žiju sama. Mám pár dobrých přátel. Moje sexualita? Kéž bych věděla. Snažím se cestovat. Snažím se spořit. Snažím se jíst zdravě, odměnuju se fastfoodem. Mám komplikovaný vztah se spoustou věcí. Jsem v terapii. Mezi tím vším jsem taky ženou. Jednoho dne budu mnohem víc i mnohem míň.

KDYŽ VEDLE SEBE STOJÍME

za blanou světla kradu tisíce těl
přerůstám číselnou masou soustav

jsem
královnou
hmyzem
virem tvé noci

je
v zrcadle naproti
světlem vyřezaná
fosilie tváře

algoritmy generují příští život

zbytky se vymažou
od počátku věků

„M“ v mojí občance
znamená *medúsa*

spolu
vykopneme dveře obřadní síně
lejstra podepíšeme
krví matek našeho rodu

když nenajdeme patričnou kolonku
vyznání vyškrábeme do mahagonu

na znamení lásky
za sebou necháme požár

„M“ bude znamenat
moře my mánie

obloha dneska září a mraky jsou rozpustilé
a my jsme tak krásní když vedle sebe stojíme
v ulicích plných přátelství soudružství

nebude svobody pro nikoho bez svobody pro všechny

vzali nám -
dáme si -
dáme si ruku a vykročíme

Against Me! (2007). The Ocean [Song]. On 23 Live Sex Acts. Butch Vig

Cliff, H. (2024). Space Oddities: The Mysterious Anomalies Challenging Our Understanding of the Universe. Doubleday.

Feinberg, L. (2014). Stone butch blues: a novel (20th anniversary author edition). Leslie Feinberg.

FOGLAR, Jaroslav. Kronika Ztracené stopy. Vyd. 3. Azimut. Praha: Naše vojsko, 1991. ISBN 80-206-0029-9.

Heyam, K. (2022). Before we were trans: a new history of gender (First US edition.). Seal Press.

Torčík, M. (2023). Rozložíš paměť. Paseka.

Švandová, A. (2024) Stěhování kostlivce ze skříně do skříně: Konverzace s deníkovými zápisky o tranzici. Online. Druhá:směna. 2024, č. říjen: Trans utopie. Dostupné z: <https://druhasmena.cz/clanky/stehovani-kostlivce-ze-skrine-do-skrine-konverzace-s-denikovymi-zapisky-o-tranzici>.

není-li specifikováno jinak, texty a ilustrace jsou autorskými díly podepsaných a chráněny autorskými právy

zin je možné kopírovat a distribuovat bezplatně, bez pozměnění a s uvedením autorstva a zdroje

účel tohoto zinu je edukační a neziskový

chcete-li autorstvu projevit přízeň či ocenění, přispějte na spolek či organizaci zabývající se ochranou a rozvojem kvír práv nebo edukací o kvír problematice dle svého uvážení

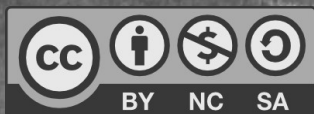
osobní fotografie jsou použity se svolením vlastníků z osobních archivů

gerard way, blahaj a laura jane grace snad prominou

autorem krásné ilustrace z knihy chata v jezerní kotlině na str. 61 je pavel čech

FRUITY

Q-Psy.cz

tento zin vznikl
s laskavou podporou
spolku Q-hub

